

Č. 677.

Zabírání bytů: * Dle § 8 č. 6 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. lze zabratí místnost obytnou, danou bez schválení dle § 2 do podnájmu, byť i místnost ta nebyla přespočetnou dle § 5 cit. zák. Předpokládá však zabrání to, že protiprávní stav (pronájem místnosti té proti předpisu § 2 cit. zák.) trvá ještě v době zabrání.

(Nález ze dne 24. ledna 1921 č. 299.)

Věc: Emilie L. v Plzni proti nájemnímu úřadu v Plzni o zabrání pokoje.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — — — —

O stížnosti opakující vývody odporu uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Názor stížnosti, že zabraná místnost obývací nepodléhala by zabrání, byť ji stěžovatelka měla v době zabrání bez schválení pronajatou, poněvadž i s místností tou neměla by bytu o větším počtu místností, než zákon připouští, je právně mylný. Ustanovení § 8 č. 6 cit. zák. obsahuje sankci, uloženou na protiprávní stav nastavší tím, že byt neb místnost pronajmuty byly proti předpisu § 2 cit. zák. a následkem pronájmu takového jsou protiprávně obývány neb užívány. Sankce tato záleží v tom, že byty neb místnosti takové mohou býti zabráný, aniž se žádá splnění podmínek dalších.

Zabrání dle tohoto ustanovení však předpokládá, že onen stav protiprávní trval v době, kdy zabrání z tohoto důvodu se vyslovuje. Tomu nasvědčuje srovnání ustanovení § 2, odst. 3 a § 8 č. 6 cit. zákona. Kdežto dle prvního ustanovení pokládá se jest byt neb místnosti, ohledně nichž schválení nájemní smlouvy bylo odepřeno, za zabrané dnem v š tom uvedeným a zabrání tedy již neschválením smlouvy ipso jure nastává, uveden je případ § 8 č. 6 mezi ostatními případy, kdy obec byt neb místnost zabratí může.

Platí tedy stran zabrání dle § 8 č. 6 totéž, co i stran ostatních důvodů zabíracích dle § 8 za platné se uznává, t. j. aby důvod pro záhor rozhodný byl tu v den rozhodnutí.

Žalovaný úřad vychází z předpokladu, že zabraný pokoj v době vydání zabíracího usnesení byl pronajat bez schválení jistému úředníku Škodových závodů. Pro předpoklad ten měl žalovaný úřad ovšem podklad ve zprávě ze dne 25. června 1920, dle níž stěžovatelka pokoj úředníku onomu od 1. července 1920 pronajala. Leč stěžovatelka v odporu předpoklad ten popřela a uvedla, že sice kdysi úředník ten přechodně u ní bydlel, že však v době, kdy se o zabrání ono jednalo a kdy bylo vysloveno, již mu pronajat nebyl a ona sama pokoje toho užívala. Ze spisů není patrné, zakládá-li se zpráva ze dne 25. června 1920 na vlastním udání stěžovatelčině, pokud se týče byl-li jí obsah zprávy té sdělen. Poněvadž pak zákon ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. předpisuje, že podmínky zabrání mají býti zjištěny při jednání se všemi zúčastněnými provedením

(§ 11), okolnost však stěžovatelkou popřena, že by zabraná obytná místnost v době vydání zabíracího usnesení byla bývala bez schválení obce pronajata, za součinnosti stěžovatelky zjištěna nebyla, jeví se řízení vadným a muselo naříkané rozhodnutí pro vady řízení býti zrušeno (§ 6 zákona o správním soudě).

Č. 678.

Kinematografy: * Na udělení koncese k provozování představení kinematografických nepřísluší právní nárok a nelze nárok takový vyvozovati ani z min. nař. z 18. září 1912 č. 191 ř. z.

(Nález ze dne 24. ledna 1921 č. 554.)

Prejudikatura: nález č. 482.

Věc: Alexandr B. v Bohumíně proti ministerstvu vnitra o povolení k provozování kina.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zemská vláda slezská nevyhověla výnosem ze 17. července 1919 č. XII.-558/2 žádosti stěžovatelově za obnovu povolení k provozování kinematografických představení v Bohumíně-nádraží pro nedostatek ohleduhodných důvodů. Odvolání proti tomu podané zamítlo ministerstvo vnitra naříkaným rozhodnutím z týchž důvodů.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost ve věci podanou důvodnou uváživ toto:

Podniky kinematografické sluší beze vší pochybnosti řaditi mezi podniky veřejných představení, jež jsou předpisem čl. V. písmena o) uvozo-
vacího patentu k živnostenskému řádu vyňaty z platnosti předpisů tohoto zákona, k jichž provozování však potřebí jest povolení, které udíleti bylo zmocněno dle nejvyššího rozhodnutí ze dne 14. září 1852, vyhlášeného ministerským nařízením ze dne 19. ledna 1853 čís. 10 ř. z., příl. C § 14, pokud se týče dle § 8 zákona ze dne 19. května 1868 č. 44 ř. z., místodržitelství a jež tudíž dle předpisů nyní platných udílí zemská správa politická. Nejvyšší správní soud vyložil ve svém nálezu z 28. června 1920 čís. 5990 (Boh. č. 482), že po stránce materielně právní podniky toho druhu posuzovati jest s hlediska předpisů daných dekretem dvorní kanceláře ze 6. ledna 1836 sb. z. pol. čís. 5 a tak zvaným řádem divadelním, vyhlášeným ministerským nařízením z 25. listopadu 1850 č. 454 ř. z. a dovodil v nálezu tom, že povolení k veřejným představením ponecháno jest úplně volnému uvážení úřadu v žádném směru nevázanému, takže na udělení takového povolení vůbec nijaký nárok straně nepřísluší.

V předpisech shora uvedených sluší spatřovati zákonný podklad ministerského nařízení z 18. září 1912 č. 191 ř. z. o pořádání veřejných představení kinematografických a musí tedy nařízení toto býti vykládáno se zřetelem k oněm starším normám, jež si dosud zachovaly zákonnou platnost.

Obsah nařízení nenutí však nijak k domněnce, že by jím státní správa byla chtěla svého zásadního práva, rozhodovati o udílení povolení k veřejným představením podle zcela volného, nijak neobmezeného uvážení se vzdáti, pokud jde o veřejná představení kinematografická. V tom směru